

Ο Άγιος Αχμέτ

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτό: e-theologia.blogspot.com

Γράφει ο π. Βασίλειος Ι. Καλλιακμάνης

α) Σε κάθε εποχή η Εκκλησία κοσμεύεται από αγίους. Αυτό σημαίνει ότι ο μακρόθυμος και οικτίρμων Θεός, η Παναγία και Ομοούσιος Τριάς, δεν αφήνει απaráκλητο τον κόσμο.

Έτσι, προφήτες, δίκαιοι, απόστολοι, ευαγγελιστές, μάρτυρες, ιεράρχες, όσιοι, ιερομάρτυρες αλλά και νεομάρτυρες, ενεργοποιώντας τις δωρεές του Αγίου Πνεύματος, καθίστανται ζωντανά μέλη του σώματος του Χριστού (βλ. Α΄ Κορ. 12,27).

β) Ανάλογα με τις κοινωνικές και ιστορικές συνθήκες φανερώνονται και οι άγιοι. Έτσι, στην περίοδο των διωγμών είχαμε τους μάρτυρες, ενώ σε περιόδους ελευθερίας της πίστεως και ακμής της παιδείας και των γραμμάτων αναδείχθηκαν λόγιοι συγγραφείς και σπουδαίοι υμνογράφοι. Οι νεομάρτυρες ανέτειλαν στη διάρκεια της Τουρκοκρατίας ως αντιστασιακοί της ρωμοσύνης και του ελληνισμού, ως πρότυπα πίστεως και υπομονής. Κι όπως σημειώνει ο Απόστολος, από τη δοκιμασία της πίστεως γεννιέται η υπομονή, η οποία πρέπει να κρατήσει μέχρι τέλους (βλ. Ιακ. 1,4).

γ) Ο όσιος Νικόδημος Αγιορείτης στο Νέον Μαρτυρολόγιον αναφέρει ότι ο Θεός ευδόκησε να εμφανιστούν οι νεομάρτυρες για πέντε λόγους: Διότι συμβάλλουν στον ανακαινισμό της ορθόδοξης πίστης, καθιστούν αναπολόγητους τους αλλοπίστους την ημέρα της κρίσεως, αποτελούν δόξα και καύχημα της Ανατολικής Εκκλησίας και καταισχύνη των ετεροδόξων, είναι παραδείγματα υπομονής αλλά

και πρότυπα μιμήσεως για τους χριστιανούς.

δ) Ανάμεσα στους βίους των νεομαρτύρων περιλαμβάνεται και σύντομος βίος του Αχμέτ του Κάλφα, ο οποίος ενώ ήταν μωαμεθανός, με θαυμαστό τρόπο έγινε χριστιανός και μαρτύρησε το 1682. Η μνήμη του τιμάται στις 24 Δεκεμβρίου και στις 3 Μαΐου. Στο Νέον Μαρτυρολόγιον αναφέρεται: «Ούτος έχων σκλάβαν Ρώσσαν συνεμίγνυτο με αυτήν, άφηνεν όμως αυτήν να πηγαίνει εις την Εκκλησίαν των Χριστιανών εις τας επισήμους ημέρας. Επειδή δε όταν εκείνη ήρχετο από την Εκκλησίαν, αυτός ησθάνετο ευωδίαν άρρητον αφού έβγαινε από το στόμα της, την ηρώτησεν τι τρώγει και μυρίζει έτζη;».

ε) «Εκείνη του είπεν, ότι τρώγει αντίδωρον, και πίνει αγιασμόν. Ταύτα ακούσας προσκαλεί έναν εφημέριον της Μεγάλης Εκκλησίας, και του λέγει να ετοιμάση τόπον διά να υπάγη αυτός, όταν ελειτούργει ο Πατριάρχης. Ου γενομένου, έβλεπεν, ω του θαύματος! όταν ευλόγει ο Πατριάρχης τον λαόν, και εύγαιναν από το τρικήριον, και από τα δάκτυλά του ακτίνες, και έπιπτον επάνω εις όλων των χριστιανών τας κεφαλάς, αυτού δε την κεφαλήν άφιναν άμοιρον».

στ) «Τούτο το θαυμάσιον ιδών, κράζει τον ιερέα, και βαπτίζεται, και ήτο κρυφά χριστιανός ικανόν καιρόν. Επειδή δε εις μίαν σύναξιν λογοτριβούντες οι μεγιστάνες ποίος άραγε να είναι μεγαλήτερος; και ερωτήσαντες και αυτόν, αυτός εφώνασεν όσον εδύνατο: μεγαλωτάτη από όλα είναι η πίστις των χριστιανών. Και ωμολόγησεν τον εαυτόν του χριστιανόν, και όλον το μυστήριον της ενσάρκου οικονομίας του Χριστού κηρύξας παρρησία, το μακάριον τέλος του μαρτυρίου εδέξατο».

ζ) Ο Αχμέτ ήταν άνθρωπος καλής προαιρέσεως, γι' αυτό επέτρεπε στη ρωσίδα σύντροφό του να εκκλησιάζεται. Αυτή προφανώς είχε επιτίμιο και δεν κοινωνούσε, αλλά έπαιρνε αντίδωρο και έπινε αγιασμό. Η πίστη της όμως αγίασε και τον Αχμέτ. Εδώ βρίσκει εφαρμογή το αποστολικό λόγο: «Και γυνή ει τις έχει άνδρα άπιστον... μη αφιέτω αυτόν. Ηγίασται γαρ ο ανήρ ο άπιστος εν τη γυναικί» (Α΄ Κορ. 7, 13-14). Προκύπτει όμως το ερώτημα: Πώς ένας αλλόθρησκος όντας στη θεία Λειτουργία βλέπει το άκτιστο φως, που πηγάζει από τα χέρια του Πατριάρχη και εκχέεται στους χριστιανούς; Η απάντηση δεν είναι εύκολη. Υπάρχουν φαίνεται περιπτώσεις γνωστές μόνο στον Θεό, που κατά θεία παραχώρηση γέυονται πνευματικές εμπειρίες και αλλόθρησκοι. Το παράδοξο αυτό γεγονός αναδεικνύει τη μέγιστη ευθύνη των χριστιανών για τον τρόπο μετοχής τους στα μυστήρια της Εκκλησίας και όχι μόνο...

Πηγή: makthes.gr